

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Mor Bigas Luna
Mor als 67 anys Bigas Luna, un dels cineastes més trencadors i influents de la cinematografia catalana, un artista polifacètic de personalitat brillant.

10
anys

Multa històrica a Telefónica
El Tribunal de la Competència sanciona la companyia amb 57 milions per "haver afectat greument el procés liberalitzador" de la telefonia fixa.

20
anys

Més objectors
L'objecció de consciència al servei militar obligatori creix un 197% a l'Estat espanyol, un augment sense precedents a la Unió Europea.

Avui és festa

Miquel
Berga

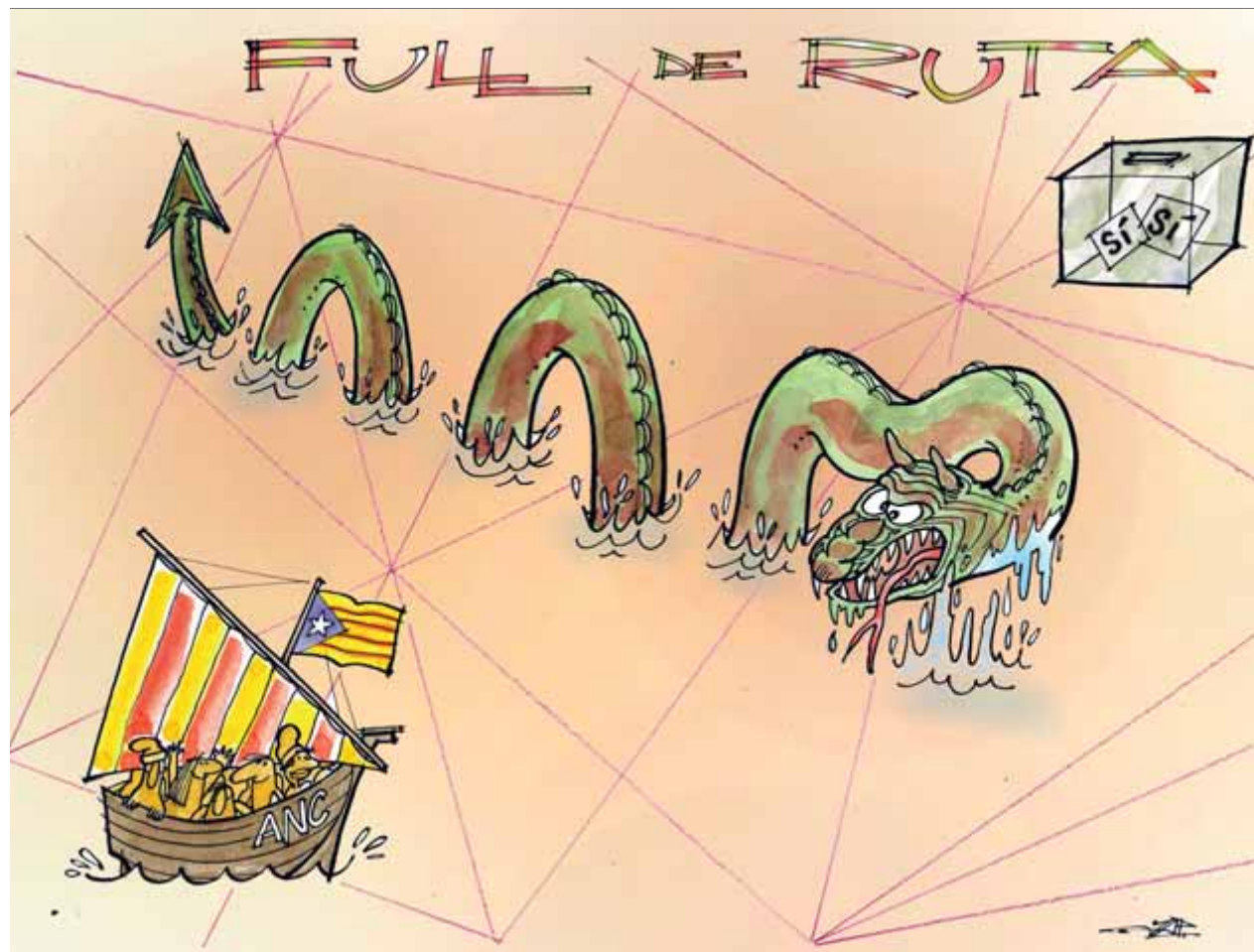

Seguir o
no seguir?

Per què seguir llegint? Cal, pacient lector, arribar fins al final? No hi haurà algun destorb extern que li estalviarà arribar a l'última ratlla? No dirà el nen: "Pare, se m'ha vessat la llet"? No ens entrarà un *what's up* irresistible? Truquen a la porta? Per què vol saber aquest, en aquest precís instant, què farem avui per dinar? Podem realment deixar-ho aquí, doncs, i que acabi com vulgui aquesta columna? Tot és possible, però som fets d'una matèria estranya, els humans. Shakespeare deia que érem de la pasta amb la qual es fabriquen els somnis. Això deu explicar la nostra addicció a la narrativa. Estem fets a còpia de seqüències narratives: les que escoltem i les que expliquem. Per què seguim llegint i per què seguim

Estem fets a còpia de
seqüències narratives

escrivint? Hi ha intentat donar resposta l'escriptor Gabriel Josipovici, el convidat de luxe que els de *L'Avenç* –la revista de cultura– han convidat per celebrar el seu número 400. Josipovici ens remet a la lucidesa descarnada de Samuel Beckett per trobar-ne l'explicació. Ens recorda un dels seus personatges, el que sent al cap una presència innominada, una cosa que està seguint el seu curs, "quelcom degotant sobre el meu cap... xip-xap, xip-xap, sempre al mateix lloc". Per espantar aquesta cosa que va seguint el seu curs fatal, el personatge comença a explicar històries. Ara una, ara una altra, ara la mateixa però en versió diferent, i tornem-hi. Josipovici conclou que per superar la sensació que alguna cosa segueix el seu curs dins nostre, que ens movem inexorablement cap a una mort que no entenem ni desitgem, ens passem la vida explicant i sentint històries. És la nostra estratègia de consolació per no haver de parlar de la realitat real i no haver de parar bojos. Ara ja sabem, doncs, per què jo he escrit fins aquí i per què vostè –potser– m'ha seguit fins aquí. I si no tenim cap altre remei que seguir llegint històries, és bona idea fer-ho amb *L'Avenç*, una revista que ha aconseguit sortir 400 vegades i trobar-se, tot i l'edat, més bé que mai.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Vuits i nous Lisboa-París

Manuel
Cuyàs

Amb en Manuel Foraster, l'amic i escriptor que acaba de publicar Lisboa direcció París, intercanviem des de fa anys converses i confidències, i des d'ara també presentacions de llibres. Ell em presenta el meu un dia a Sabadell, que és on va néixer, i jo li presento el meu a Barcelona. El dia que em presentava el meu, jo i la Núria Escur, que és la seva dona, vam patir una mica. En Foraster va començar parlant de com ell i jo ens vam conèixer, dels restaurants on anàvem a consolar les penes els dies que la feina que compartíem ens deprimia, dels plats que menjàvem, de les persones amb qui llavors ens relacionàvem, dels llibres i pel·lícules que comentàvem, i no hi havia manera que arribés al meu llibre,

que és la matèria que ens havia aplegat allí. La Núria i jo no patíem per nosaltres ni per en Foraster sinó que ho fèiem pel públic, que potser no sabia que el nostre respectiu cònjuge i amic és així, també quan escriu. Els de Sabadell ho tenen: van de Joan Prats a Armand Obiols, de Joan Oliver a Pere Quart i acaben sent l'home que es va perdre. Foraster és l'home que es va perdre, com el de Trabal.

Representa que ens ha d'explicar el trajecte entre Lisboa i París que el títol del llibre promet, i si per arribar a Lisboa ja ens encallem cent trenta pàgines en el tren que entra a Portugal perquè hi ha un revisor que es diu Càstor que té un germà bessó que va fer la revolució dels clavells i que indefectiblement s'ha de dir Pòl-lux, vostès es poden imaginar com ens costarà arribar a París. Haurem de passar per la mitologia, pels fados, per la universitat de Barcelona dels

ANTHONY GARNER

anys setanta i el seu elenc de professors, per les feines que Foraster ha fet, per la gent que ha conegut, pels mil llibres que ha llegit. París finalment arriba, havent-nos perdut i retrobat per moltes cruïlles argumentals i geogràfiques, i llavors surt en Pòl-lux i una història d'amor incestuos que, després d'haver repassat tot el cànon d'escriptors del XX, ens remet a la Corín Tellado. Narcís Comadira admira Manuel Foraster però li retreu l'excés d'exhibicionisme cultural. Ell li respon: "Forma part

de la broma." *Lisboa direcció París*, com abans *Factures pagades* i com el volum que clourà la trilogia, és una broma molt divertida i és també un retrat generacional i temporal vist per un gran cosmòpolita, i un artefacte de molta alçada literària.

Al final surt Hamlet. El que faltava pel dur. Però Hamlet, que ajornava la venjança, explica Foraster, que ajorna conclusions i històries i que ens porta pels camins de la contemporaneïtat que es bifurquen. Això vaig dir en la meua presentació.